Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 55 (615) * joi 5 septembrie 1957 * 8 pag. 30 bani

La plecarea din tabără

ȘORȚULEȚUL

Știam că în toamnă urma să merg la școală. De aceea așteptam nerăbdător ca salcîmul de la poarta noastră să trimită solia toamnei: frunzulițe galbene ca bănuții de aur.

Și iată, după semnele știute de el, salcîmul a dat înștiințare că toamna se află undeva, pe aproape. Dar nimeni nu mi-a pomenit nimic de școală. Și școala a început fără să mă vestească pe mine. Cînd am văzut primul grup de copii cu ghiozdane, am tresărit și ...am ajuns acasă într-un suflet:

— Mamă, se duc copiii la școală. Eu cînd mă duc?

— Tu nu te duci. Nu te poți duce, fiindcă...

Din tot ce mi-a spus mama, am înțeles numai atît: că nu mă pot duce la școală din pricină că am o singură cămașă.

Cît am așteptat să înceapă școala, am fost nerăbdător și nu prea. Dar acum, cînd știam că n-am să mă pot duce niciodată, ceva s-a răsucit și s-a frînt în mine. Am simțit că viața-mi închide o poartă a ei. Eram înjosit și, pentru prima oară, rușinat că sîntem săraci.

In noaptea aceea n-am dormit –, am plămădit și am copt în mine dorințe și o hotărîre. Răsăritul soarelui m-a găsit, ghemotoc viu, lîngă poarta școlii. Am privit printre șipcile gardului, cu ochii rotunzi, clădirea veche și mică a școlii, ce mi s-a părut dintr-odată nouă și monumentală. Am văzut copii ca mine de mici, sfioși, și îi invidiam că ei în școală vor putea vedea toate tainele lumii. Am plecat de acolo la prînz, o dată cu ei. M-am amestecat printre ei, ca să împrumut ceva din demnitatea plină de măreție a școlarilor de o zi. Dar n-am reușit. M-am simțit din nou alungat de la această poartă nouă a vieții.

A doua zi m-am înfățișat din nou la poarta școlii. Și, după ce copiii au intrat în clasă, m-am furișat în curte ca un hoț. M-am apropiat de fereastră, să ascult ce se petrece înăuntru. Și n-am simțit cînd a venit cineva lîngă mine.

— Ce e cu tine aici, băiețaș? De ce nu intri în clasă?

Era învățătoarea. Surprins, în prima clipă m-am gîndit să fug. Și aș fi fugit, dacă picioarele nu mi-ar fi rămas înțepenite și moi ca ceara. De rușine și spaimă, lucrurile din jurul meu și-au pierdut pentru o clipă conturul real și au început să curgă fantomatic, multiform și colorat. Dar am simțit că mîna ei mă mîngîia părintește pe ciuful din creștet. I-am văzut privirea blîndă și de-abia atunci mi-am dat seama că întrebarea sunase cald: „De ce nu intri în clasă, băiețaș?" Am simțit o dogoare în suflet și un nod în gît. Și numai atunci am început să plîng. Un plîns înecat și zguduit.

— Primiți-mă... primi... ți...-mă și pe mine la școală. N-am decît o cămașă dar n-am să lipsesc decît sîmbăta, cînd mi-o spală mama. Primiți-mă... știu să număr pînă la... o sută.

M-a primit. M-a luat de mînă și m-a dus în clasă. A doua zi mi-a cumpărat un șorțuleț. Niciodată, de nimic nu am avut atita grijă ca de acest șorțuleț. Il păstrez și acum printre lucrurile mele cele mai scumpe. Am vrut să i-l dau băiatului meu, să-l îmbrace în prima lui zi de școală. Dar m-am răzgîndit.

Cu firicelele tăinuite și albe ale amintirilor, eu am brodat pe acest șorțuleț chipul blînd și luminos al învățătoarei mele. Nimeni nu-l vede. Numai eu. Și îl păstrez cu sfințenie, aici, pe șorțuleț.

Fiului meu i-am cumpărat un șorțuleț nou. Lui nu i-am povestit și n-am să-i povestesc niciodată în ce fel am început eu școala.

Iar voi, dacă-l vedeți, să nu-i spuneți nimic.

M. CALIN

Reportaj despre corigenți

O idee

Zilele trecute stam așa și mă gîndeam — căutam o idee pentru un reportaj. Dar ți-ai găsit! Idei pentru un reportaj, pe o căldură de nu știai unde să mai cauți umbră...

Noroc cu Zdup însă. Prietenul cățel, văzîndu-mă la ananghie, găsi cu cale să mă ajute.

— Ham!... Ham-ham! — îmi atrase el atenția. Și, văzînd că îl priveam curios, Zdup se repezi la raftul bibliotecii, trase cu gura o carte (un manual de școală), o deschise la o pagină și începu să-și plimbe ochii peste rînduri. Bineînțeles că dintr-o privire am și priceput despre ce era vorba: Zdup îmi sugera ideea unui reportaj despre... corigenți!

— Ura, bravo, Zdup!!!

La Sinaia

A doua zi, iată-mă la Sinaia. Aveam eu aici, la Casa de copii „30 Decembrie", niște cunoștințe mai vechi, care au avut norocul — sau, mai bine zis, și-au făcut singuri pocinogul — să rămînă corigenți. Așa că, lipa lipa pe cărare, îmi luai picioarele la spinare — vorba romînului — și urcai pînă sus, la vilele Casei de copii.

Numai că un gînd rău nu prea îmi da pace: dacă în peisajul acesta minunat, în mijlocul unor oameni care, în majoritatea lor, se plimbă, se odihnesc, cunoștințele mele s-au predat lenei și — doamne ferește! — au uitat de învățătură?

In clasa a III-a

La Casa de copii „30 Decembrie", o dată sosit, nu mi-a fost prea greu să-mi aflu cunoștințele...

— A, pe cei coligenți îi cauți matale?! — îmi răspunse la întrebare un puști peltic, care își făcea de joacă sub un brad.

— Da, am vreo cîteva cunoștințe printre ei...

— Păi sînt în clasa a III-a. Acolo învață ei, pînă la ora 1, în fiece zi...

Inainte să intru, am tras cu urechea; dar din clasa a III-a nu venea o șoaptă. Cînd am intrat însă, vreo zece copii, băieți și fete, ședeau cuminți cu privirile ațintite asupra caietelor și manualelor. Invățau...

Angela e descurajată

Iat-o pe Angelica Petroiu. Stă în ultima bancă și învață la franceză. E corigentă.

— Ei, cum e, merge?

Angela se posomorăște:

— Nu prea... Ba, chiar nu merge deloc...

Mă așez alături și, împreună, dăm o fugă prin lecții.

— Ia citește aci — o îndemn eu.

— Paul est élève Il a trois crayons... citește Angela. Și citește bine!

— Ei, vezi că merge?

Angela surîde.

— Asta, da. Lecția asta... Da' celelalte!...

Și pe celelalte însă Angela reușește să le citească destul de bine. La gramatică, de asemenea, se „descurcă", cum obișnuiesc școlarii să spună. Se „descurcă" binișor însă.

— Ei, ce zici, o să iei examenul la franceză?

— Cred că da... Poate!

Așa-i Angela, pesimistă. Voi însă, cititorilor, nu vă luați după acel „poate" spus de ea. Vă spun eu sigur că Angela va lua examenul la franceză!

4×5=45 (!)

Beti Croitoru, din clasa a II-a, a rămas corigentă la aritmetică. Tot necazul ei se trage de la tabla înmulțirii. Iată însă că Angela, ca mai mare, vrea s-o ajute. Dar se pare că Beti n-a prea învățat. Cu caietul de aritmetică în mînă (pentru ca Beti să n-aibă de unde copia răspunsurile), Angela o „interoghează":

— Cît fac 3 × 3?

— 3 × 3 ...3 × 3 = 9!

— Bine!... — dă Angela calificativul. Dar... 4 × 5?

Aci Beti face fețe-fețe. Nu știe. De aceea tărăgănează:

— 4 × 5... 4 × 5... fac...

— Ei, cît fac?

— ...fac... fac... 45 fac...

Angelica se miră sincer:

— Măi, să fie! Cum, dragă, 45?!

— Păi așa.. 45. Nu?

— Sigur că nu. Uite... — și Angela, cu creionul în mînă, încercuind grupe de cîte 5 pătrățele, caută să-i explice fetei de ce 4 × 5 = 20.

Greu însă. Atunci cînd nu știi să aduni cum trebuie măcar pînă la 20, nu poți învăța nicicum tabla înmulțirii. Așa că nu știu dacă Beti o să ajungă sau nu în clasa a ...III-a.

Și alții...

In sală cu Beti și Angela se mai aflau și alții. Nicolaie Balog, de pildă, care a rămas corigent la aritmetică sau Constanța Olăriță, care, din pricină că nu prea s-a „împăcat" cu cavalerii, seniorii, vasalii și feudalii și, în genere, cu istoria evului mediu, a rămas și ea corigentă. După cîte am văzut eu însă și după cîte am înțeles din discuțiile cu ei, copiii au de gînd să se țină în rînd cu ceilalți, care — învățînd în timpul anului — au reușit să treacă clasa.

Dar examenul de corigență care se va ține la Casa de copii pe 5 septembrie, va arăta mult mai bine decît reportajul meu cine s-a pregătit și cine nu în vacanță...

GHEORGHIȚĂ-Reporterul

CEA MAI BUNĂ SCRISOARE A SĂPTĂMÎNII

La vînătoare

De cu seară unchiul Mircea mi-a spus să mă pregătesc. A doua zi urma să plecăm împreună la vînătoare. Eram foarte bucuros și, deși știam că trebuie să fiu odihnit, abia de am închis ochii toată noaptea.

Cum s-a luminat de ziuă am plecat spre pădurea Bolții-Verzi. Aveam presimțirea că vom avea vînat din belșug și că ne vom întoarce cu tolbele pline, mai ales că Diana, cățeaua de vînătoare a unchiului, iscodea fiecare tufiș.

Deodată, Diana a început să latre și dintr-un tufiș a țîșnit o iepuroaică. Unchiul Mircea a ochit și a tras. Detunătura s-a auzit pînă departe.

In aceiași clipă, Diana s-a repezit după vînat și peste cîteva clipe s-a întors cu iepuroaica în gură. Ne-am îndreptat apoi spre tufișul de unde țîșnise iepuroaica. Dar n-am găsit în culcuș decît un singur iepuraș. Atunci am aflat dela unchiul, că iepuroaica nu-și naște puii în acelaș culcuș, ci răspîndiți, pentru a nu fi uciși de om sau de fiare. Plecînd din pădure, am luat-o spre baltă, unde am mai împușcat șase rațe sălbatice și o gîscă. Și după cum nădăjduisem, ne-am întors acasă cu un vînat destul de bogat.

Ionescu Ștefan, clasa a V-a.

Comuna Gogoșu, raionul Vînju Mare

DE VORBĂ CU MĂRIUCA

Continui să răspund la întrebările pe care mi le-au pus unii dintre prietenii mei. Să începem cu **Georgescu Valerică, din clasa a VII-a, comuna Buzescu, raionul Alexandria**, care mă întreabă despre ce să-mi scrie. Dragă Valerică, poți scrie despre viața și activitatea unității, despre întîmplări și aspecte interesante din care pot să învețe cititorii.

Oprea Ioana, din clasa a V-a, Timișoara, îmi spune că desenează bine și mă întreabă dacă vreau să-mi trimită și mie desenele lucrate de ea. Că desenezi frumos, m-am convins mai de mult, dragă Ioana, și abia aștept să primesc de la tine cîteva dintre cele mai reușite!

Sidonac Constantin, din satul Slobozia Sucevii, comuna Iobobești, vrea să știe dacă se află printre cîștigători la „Concursul celor isteți". Deocamdată, dragă Costică, nu se cunosc premiații la acest concurs; pricina e că nu s-au controlat încă toate răspunsurile. Rezultatul exact îl vei afla abia pe la sfîrșitul lui decembrie.

Neamțu Dorel, din comuna Covăsinți-Arad, crede că Tic-Pitic se află la redacția noastră. Nu, dragă Dorel, Tic-Pitic este la Radio și-i poți scrie pe adresa următoare: „Redacția emisiunilor pentru copii" str. Alex. Popov nr. 62 raionul Gh. Gheorghiu-Dej — București.

Iar prietenii mei **Suciu Ana, din Turda, Gavrilescu Eugen, din satul Dristea, raionul Trușești, Ionescu Theofinia, din Turnu Severin, Fotescu Viorica, din Timișoara**, și alții mă întreabă dacă vreau să le trimit fotografia mea.

Dragi prieteni, voi sînteți mulți, eu sînt una singură și nu știu de unde aș putea să iau atîtea fotografii ca să vă pot trimite la fiecare cîte una.

Aviația noastră utilitară

In anii puterii populare, aviația noastră a luat o dezvoltare nemaiîntîlnită în vechea Romînie. Incepînd de la întărirea capacității noastre de apărare pe calea aerului și pînă la aviația sanitară, aviochimică și sportivă, țara noastră dispune de avioane moderne de ultimul tip, capabile să facă față oricăror împrejurări.

Rîndurile de mai jos vă vor arăta cîteva din realizările aviației noastre utilitare:

● **In scopul deservirii sănătății, s-au efectuat peste 3700 zboruri, transportîndu-se 2549 bolnavi și 25.000 kg aparatură și medicamente.**

● Față de 1946—1947 (cînd pentru prima dată, cu ajutorul Uniunii Sovietice, s-au efectuat misiuni agricole și silvice) activitatea aviației militare în acest domeniu a crescut de 10—12 ori

● In cadrul A.G.I., pentru cercetări științifice, aviația utilitară a efectuat în lunile iunie—iulie peste 60.000 km. de zbor pe întinsul țării.

● La transportarea presei au fost întrebuințate și avioane de tip „M.R.-2", bimotoare, cu 6 locuri și o viteză de 240 km/oră.

● Venind în ajutorul agriculturii, aviația a tratat aviochimic 22.000 ha culturi diverse. Pentru acest lucru, au fost pulverizate un milion kg. substanțe chimice.

Iată așadar, numai cîteva din realizările harnicilor noștri piloți ai aviației utilitare.

ELENA DRAGOȘ

Seară liniștită

Cîteva limpezi stele de agathă,
Rostogolitu-s-au pe depărtări.
Pe cerul nesfîrșit, fără de pată
Mari avioane vin și pleacă-n zbor.

Motoarele s-aud pînă la mine
Leneș trecînd, cum toarce un pisoi.
La ora asta străzile sînt pline
Și-i veselie în oraș la noi.

De undeva o melodie dulce
Răsare ca o floare din zăpezi,
Copiii nu se-ndură să se culce,
Prin curți și pe la geamuri poți să-i vezi.

Pe cerul nesfîrșit, albastru încă,
Mari avioane vin și pleacă-n zbor
Și toată-această liniște adîncă
A coborît de pe-aripile lor.

★

Printre vîrfurile care-i atrag pe iubitorii de frumuseți alpine se află și Colții Cioarei, din masivul Piatră Mare.

★

O ÎNTÎLNIRE ÎN PĂDUREA HOIA

Nu există locuitor al Clujului sau din satele dinprejur care să nu știe că în pădurea Hoia, de la marginea orașului, tăiatul lemnelor este interzis. In primul rînd, pentru că pădurea este formată din copaci tineri, iar în al doilea rînd pentru simplul motiv că ea constituie cel mai bun mijloc de recreere.

In zilele libere, mii și mii de oameni ai muncii petrec aici în mod plăcut...

★

Intr-o dimineață senină de vară, Sandu, Fănuță și Marcel — echipați ca niște adevărați excursioniști, porniră spre Hoia, ca să culeagă fragi și smeură.

Curînd ajunseră la liziera pădurii. La rădăcina unui carpen se zărea o porțiune de pămînt, cu iarbă pălită. Se apropiară și în față le apăru un covor roșcat — alcătuit de o puzderie de fragi. Marcel începuse de pe acum să se gîndească la dulceața pe care o va prepara maică-sa la întoarcerea lui și, vesel, începu să murmure un cîntec, în timp ce Fănuță și Sandu culegeau de zor.

★

La un moment dat însă, le ajunse la ureche scîrțîitul greu al unor roți. Apoi, de după cotitura drumului, se ivi un car... încă unul... și încă unul, pline cu lemne. Era un convoi de opt care. Cărutașii le mînau de zor.

Le urmăriră pînă ce se pierdură printre copaci. In mintea copiilor stăruia un gînd: „De unde or fi luat lemnele?". Ei știau doar că în pădurea Hoia tăiatul este interzis. Nu cumva lemnele erau furate? Prea se grăbeau și iscodeau cu privirea împrejur căruțașii...

— Hai să ne luăm după ei! propuse Fănuță împins de curiozitate.

— Bine, dar ce putem face noi singuri împotriva unor hoți?

Situația era destul de încurcată. Ce era de făcut? Lui Fănuță îi veni o idee:

— Eu o să mă iau după ei, să vedem încotro se duc, iar voi — dați o fugă pînă la cabană și chemați pădurarul.

...Trecuse aproape o jumătate de oră de cînd Fănuță mergea cu pas grăbit pe urma căruțelor, fără ca ceilalți doi băieți să se arate. Se temea că i-or pierde urma, lui și căruțașilor. ...Dar nu, nu se poate — se încuraja singur — roțile carelor încărcate lasă urme destul de adînci, așa că se pot orienta după ele.

Pădurea se îndesise și mai mult. In față apăru un rîu, ce-și rostogolea cu iuțeală apele la vale. Căruțele tocmai intraseră în apă, cînd pe partea cealaltă a rîului apărură cei doi băieți însoțiți de un milițian.

Căruțașii au fost luați prin surprindere. Nemaiavînd ce face, opriră.

Fănuță răsuflă ușurat: „In sfîrșit, au sosit la timp!

★

La numai cîteva zile, pe adresa Școlii elementare nr. 12 din Cluj sosi o scrisoare în care miliția orașului mulțumea celor trei pionieri — Selescu Ștefan, Ciungan Alexandru și Popa Marcel — pentru ajutorul dat. Cărutașii fuseseră într-adevăr niște hoți!

E. DOBRESCU

FRUMOASĂ EȘTI PATRIA MEA

Noua Lenuță

Toamnă tîrzie. Peste drum de școală — casa lui Vasile Prisăcaru. De aci, de la fereastră, curtea și intrarea școlii se văd ca-n palmă.

Vasile Prisăcaru stă ceasuri în șir la fereastră și privește, dus pe gînduri cîrdurile vesele de copii. Cît a ținut munca cîmpului, Vasile Prisăcaru mai uita de necazul care-i apăsa sufletul, dar acum...

De multe ori l-au purtat pașii la casa învățătorului.

— Nu se poate, bade Vasile — îi răspundea, pînă-n cele din urmă, învățătorul. La școala noastră nu poate învăța un copil surdo-mut. Or fetița matale, Lenuța...

Vasile Prisăcaru înclina capul, rămînea cu bărbia înfiptă în piept într-o încrîncenare mută, blestemîndu-și necazul. Il cuprindea o mînie neputincioasă pe viață, pe copilul său care nu era ca ceilalți, pe cei din jur care căutau să-l consoleze.

Intr-o zi însă, învățătorul îi dădu un sfat...

★

Trenul gonea huruind pe șinele lucii de oțel. Sate, orașe și păduri rămîneau undeva în urmă. In sfîrșit, iată Bucureștiul: forfota din Gara de Nord, tramvaiele...

— Vă rog, nu vă supărați: Școala de copii surdo-muți aci e?

Cetățeanul aprobă tăcut din cap, privind copila cu ochi mari, negricioși, care se ținea de mîneca tatălui, iar Vasile Prisăcaru, păși sfios pe lespezile potecii care ducea la cancelaria școlii.

Tatăl se gîndea că profesoara o să-i smulgă copila de lîngă el și poate o să-l mai invite „să vină la anul, s-o vadă". „Da, da — așa trebuie să fie! se gîndea Prisăcaru. Am mai auzit eu...".

★

Vasile Prisăcaru, cu Lenuța de mînă, merge pe coridoarele mari, luminoase; deoparte și de alta se deschid și se închid mereu ușile claselor: copiii sînt în recreație

— Poftiți pe aci! îl invită o profesoară tînără și simpatică, care-l conduce.

In clasă, copiii stăteau la geam povestind sau zbenguindu-se printre bănci. Nici n-au observat că cineva a intrat. Profesoara cea tînără bătu o dată din picior in podea. O dată și nu prea tare. Și totuși copiii întoarseră capetele și apoi se așezară la locurile lor.

— De frică! De frică au făcut liniște... — gîndi cu amărăciune Prisăcaru.

Profesoara însă îl lămuri:

— Știți, fetițele m-au auzit pentru că lovitura s-a transmis prin vibrație din podea în sistemul lor osos și de aci — la creer. Ințelegeți? Numai așa pot auzi surzii un zgomot.

Gîndul de amărăciune de adineaori zbură ca prin minune și Prisăcaru se simți încurajat. Intrebă înecat de emoție:

— Dar... și copila... Lenuța mea, o să poată și ea vorbi vreodată?

— A, păi altcum, ce credeți, o mai primeam aci?! Cu Lenuța însă va trebui să fac mai întîi exerciții ritmice de respirație, exerciții de citit pe buze și numai apoi o să începem vorbirea...

Profesoara făcu semn unei fetițe, care se apropie zîmbind. Amîndouă se așezară în fața unei oglinzi. Profesoara scoase dintr-un pahar o spatulă obișnuită, asemănătoare acelora cu care doctorul te consultă în gît. Așeză cu ajutorul ei limba elevei în poziția de pronunție a literei „A"; puse mîna fetiței pe pieptul ei, ca să simtă cum vibrează la acest sunet; și o îndemnă să pronunțe și ea. Eleva scoase mai întîi un sunet neclar; profesoara însă

insistă de atîtea ori pînă ce se auzi clar: „A"!

★

Vacanță. Iarnă geroasă. Incotoșmănat în cojoc, Vasile Prisăcaru veni să-și ia copila acasă, pentru cîteva zile.

Cînd îl zări pe coridor, Lenuța se repezi în fugă, în brațele deschise:

— Ta-ta!.. Tata!!

Tatălui i se păru că pămîntul începe să se învîrtească de fericire. Lacrimi mari, ca la un copil, îi scăldau ochii. O auzise pentru prima oară, pe propria-i fiică, spunîndu-i „tată". Și ce frumos suna acest cuvînt!...

★

Anii trecură.

In clasa I, Lenuța Prisăcaru a învățat toate sunetele și putea spune și scrie 100 de cuvinte. In anii următori, începu să pronunțe propoziții întregi și să întrețină destul de bine convorbiri cu colegele. Curînd primi și cravata de pionieră și, pe sălile de la Palatul pionierilor, o puteai întîlni în fiece săptămînă. Lenuța Prisăcaru de acum însă nu mai e cea de altădată, posacă, ursuză pînă la sălbăticie. Lenuța de acum e o fetiță veselă, sprintenă, căreia îi place să vorbească, să zburde. Iar colegii ei, copiii de la școlile celelalte, normale, s-au obișnuit cu ea; îi vorbesc rar, cu dragoste, ca să-i înțeleagă. Copiii au îndrăgit-o pe Lenuța și ea a devenit acum prietena lor, a tuturor

Prof. FILOMELA PALADESCU

★

In București, printre nenumăratele școli se află și una în care cei mai talentați copii sînt îndrumați pentru a învăța baletul.

Printre cele mai silitoare eleve ale Școlii de coregrafie se numără și Brîndușa Marmandiu (cea din fotografie) care, deși a pășit doar 2 ani pragul acestei școli, n-a lipsit aproape niciodată din distribuția nenumăratelor spectacole prezentate de școală.

★

Cei mai mici instrumentiști

S-a ridicat cortina. Pianistul s-a urcat pe scenă. Un ropot de aplauze l-a întîmpinat. El, fără sfiiciune, a mulțumit publicului. Apoi s-a așezat să cînte la pian. Dar ce s-a întîmplat? Ori pianul e prea mare, ori el e prea mic. Nu-i ajung bine mîinile pe clape. Unul din organizatorii serbării i-a sărit în ajutor, așezînd pe scaun pentru a-l face mai înalt un vraf de note muzicale. Acum, da! Micul pianist se simte parcă mai înalt. Răsună în sală primele acorduri. Publicul urmărește cu emoție fuga notelor melodioasei bucăți „Miniaturi" de Sabin Drăgoi

Micul pianist nu are încă 7 ani împliniți. Cînd a intrat la Școala de muzică de 7 ani — numărul 1 din București, nu știa nici să citească, nici să scrie. Notele le-a învățat mai repede decît slovele. Iubește pianul. Cîntă cu pasiune. Nu se intimidează de faptul că în sală, pe lîngă tăticul și mămica lui, care-l ascultă cu inima plină de bucurie, sînt sute de auditori, părinți și copii.

A cîntat frumos, a meritat din plin aplauzele.

Acum, pe scenă a urcat violoncelistul Ion Riga. Este elev în anul II, la aceeași școală. Violoncelu-i mai mare decît el. Asta nu-l împiedică însă să cînte minunat „Tarantela" de Baxlanova.

In stînga mea o femeie în vîrstă urmărește cu emoție zborul arcușului pe coardele violoncelului

— E copilul dv? o întreb.

— Da Toți sînt copiii mei. Mă numesc Leinnik Laura. Sînt directoarea școlii. Am 278 de elevi. Pentru fiecare din ei am emoții.

Am ascultat cu multă bucurie concertul dat de micuții instrumentiști ai școlii de muzică nr. 1. Pentru felul în care s-au prezentat ei în fața publicului, profesorii și educatorii lor merită toată lauda. Cînd, în partea ultimă a programului, mica orchestră a școlii a interpretat corect și cu căldură bucăți de Rameau, Mozart și Sabin Drăgoi, iar spectatorii au aplaudat de-a dreptul entuziasmați, mi-am dat seama că ovațiile se adresează atît ucenicilor cît și pricepuților lor maeștri

GH. JANGOCIU

Noua noastră școală

Liniște. E liniște deplină în curtea școlii...

De un sfert de ceas a sunat clopoțelul, vestind sfîrșitul orelor de curs. Dar...

— Hei! Care ești, măi după grămada de cărămizi?!... se aude deodată un glas subțire, dar hotărît. Și un întreg grup de copii se îndreaptă gălăgios spre stiva de cărămizi.

„Cel de după grămada de cărămizi" însă nu era nimeni altul decît tovarășul Marin Albu, directorul școlii. Ii întîmpină zîmbind:

— Ei, voinicilor! Ce, ați venit să dați o mînă de ajutor?! Doar nici n-ați mîncat încă...

— Lăsați nu murim noi de foame... — se apărară copiii văzînd că directorul ar fi vrut să-i trimită acasă, să ia masa.

— Am venit să aranjăm cărămizile descărcate.

In fața unor asemenea „obiecții", ce era să mai zică tovarășul director? „Hai, rămîneți". Mai ales că era foarte multă nevoie de ajutoare...

Tovarășul Marin Albu se apleacă, luă cîteva cărămizi și aranjîndu-le, arătă copiilor cum să alcătuiască stiva. Pe dată, lăsînd jos ghiozdanele și suflecîndu-și mînecile cîțiva copii — Gabriel Mihalcea, Mircea Gociman, Al. Popescu și Viorel Epurescu — începură să așeze frumos în stivă cu gravitate și sistematic cărămizile aduse de Gh. Ștefănescu, Ion Garaz, Ion Andreescu și alți colegi.

Intr-un rînd Georgică sparse tăcerea și întrebă:

— Dar construcția cînd începe, tovarășe director?

— Cred că pe săptămîna viitoare... Să vedeți numai ce mîndrețe de clădire o să ne înalțe constructorii!

După o oră și mai bine de muncă, copiii se pregătiră de plecare.

La despărțire, îl rugară pe director:

— Știți, mîine cînd or sosi scîndurile... să ne chemați tot pe noi.

— Intr-o oră n-avem ce alege din primul transport...

★

Acasă, în timp ce ia dejunul, Gabriel povestește:

— Știi, tăticule? Azi am primit doi de 5: unul la istorie, altul la fizică! Și am muncit și o oră pentru școala noastră!

Tovarășul Mihalcea, tatăl lui Gabriel, nu arată deloc surprins de ceea ce spune fiul. Ba, mai mult bucuros, adaugă:

— Mîine viu și eu să ajut. Vezi, să fii și tu acolo. O să muncim laolaltă...

★

Rîndurile de mai sus au fost scrise cu cîteva luni în urmă. Intenționat însă n-au fost publicate: așteptam să văd școala deja înălțîndu-se, gata aproape să-și primească elevii.

Și zilele acestea, mergînd din nou pe șantierul Școlii nr. 69, de lîngă halele Obor, am căutat să-mi strîng date pentru a definitiva reportajul. Din lipsă de spațiu însă, mă voi rezuma să vă spun totul numai în cîteva cuvinte și cifre destul de grăitoare: în luna noiembrie, cînd va fi dată în folosință, noua clădire a școlii va avea 6 săli de clasă, săli de laborator, cancelarie, o sală mare de gimnastică...

Dar, pe lîngă toate acestea, școlarilor li se va face și o surpriză: întregul mobilier — băncile, tabla etc. — va fi absolut nou!

Bineînțeles bucuria copiilor va fi cu atît mai mare cu cît ei înșiși au muncit la noua școală: atît spre sfîrșitul anului, cît și în zilele vacanței. Și, dacă vreți să cunoașteți, concretizat în cifre, aportul pionierilor prin orele de muncă voluntară, el însumează peste 20.000 lei.

Deci cinste pionierilor de la această școală și succese tot mai mari în noul local de învățătură!

Prof. El. ALBINESCU

Iubire de frate

Povestire de Norah Burke

Scriitor indian

Frățiorul lui Sher Sing era foarte bolnav. Din cauza durerilor pe care le avea în pîntece, zăcea în colibă. Sher Sing era un băiețaș de 12 ani, zglobiu, cu pielea cafenie, un adevărat copil al junglei. Bolnavul era cu cîțiva ani mai mic.

Cu mult timp în urmă, în colibă fuseseră o droaie de copii. Dar au murit de holeră, gripă și alte boli sau accidente obișnuite în junglă. Dintre toți, trăiau doară Sher Sing și Kunwar.

— Iți pun îndată niște comprese calde pe burtă — îi spuse bolnavului mama. Ea nu zîmbea, nici nu plîngea. Văzuse atîtea nenorociri în această colibă...

După o clipă adăugă:

— Trebuie să-l ducem la spitalul din Kalaghat!

La auzul acestor cuvinte, Sher Sing înțelese că pe frățiorul său îl pîndește moartea. Toți locuitorii junglei știau că numai cînd un om este pe moarte îl duci la spital. Un gînd îl fulgeră:

— Mă duc să-l aduc pe tata...

— Iți vor trebui cîteva zile ca să-l găsești.

Tatăl lui Sher Sing, Sher Sing Bahadur — „Viteazul", era socotit unul dintre cei mai buni **„Shikari"**, cum li se spune în junglă vînătorilor. Locuia în satul Laldwani, își păștea vitele și-și cultiva ogorul. De cîte ori însă în junglă pornea o expediție, se punea la cale o vînătoare sau se filma, Bahadur — „Viteazul" era nelipsit. Și tocmai acum se nimerise să fie plecat cu niște cineaști. Plecaseră și ceilalți locuitori ai satului, care fuseseră tocmiți hăitași.

Kunwar zăcea întins pe „charpoy" — vatra în care ardeau cărbuni de lemn, pe al cărei pămînt bine bătătorit fusese așternut un strat de paie. Copilul lăcrăma și din cînd în cînd tușea din cauza fumului înecăcios; nu se văita și era aproape țeapăn. Sher Sing își privea frățiorul, în ai cărui ochi lumina vieții se stingea încet, încet...

— Toți oamenii sînt plecați din sat. Nu-mi rămîne decît să-l duc singur.

Mama luă atunci două **„Shari"**, le înnodă zdravăn și făcu o traistă. Așeză în ea pe Kunwar, care gemu de durere. Sher Sing și-o puse în spinare, sprijinind-o — după obiceiul locului — pe frunte. Prin pînza de bumbac el simți fierbințeala bolnavului. Cîntări în gînd povara și se întrebă dacă va izbuti s-o ducă la oraș.

— O să-ți fie prea greu. N-ai să ajungi pînă acolo — murmură mama.

Sher Sing nu răspunse. Socoti că pînă la spital erau 24 de kilometri, dar că, după ce va străbate jungla și va trece ambele rîuri, o să găsească un car sau o căruță.

Pînă în șosea era o bucată bună de mers. Cărarea ce ducea în junglă fusese desfundată de ploi și picioarele îi alunecau în noroiul lipicios. Pe poteca ce se pierdea în pădure nu se zărea țipenie de om. Totuși simțea că nu este singur. Instinctul junglei îi poruncea să fie prevăzător... Intr-adevăr, în mijlocul drumului, un șarpe cobra, imens, a cărui piele avea sclipiri metalice, se încălzea la soarele ce asfințea. Cum îl văzu, reptila se încolăci și, sîsîind, ridică amenințătoare capul. Sher Sing înlemni de spaimă. Pe urmă începu să dea înapoi pas cu pas. Șarpele îl pîndea legănîndu-și jumătatea de corp. In gura căscată, plină cu dinți veninoși, limba i se mișca într-o parte și în alta. Dar, sub aparența lui fioroasă, animalul nutrea același gînd ca și copilul: să fugă. Se destinse fără veste și se strecură în iarba înaltă. Sher Sing răsuflă ușurat. Spaima care-l paralizase dispăru și băiatul își văzu de drum.

Micul Kunwar se zvîrcolea, vorbea fără șir. Atîrna greu ca plumbul. Sher Sing gîfîia, ostenit. Ah! Dacă s-ar fi putut odihni măcar o clipă! Dacă și-ar fi putut întinde brațele amorțite! N-avea însă timp de pierdut. Se încordă și porni hotărît mai departe. In jurul lui, pădurea sălbatică părea de nepătruns, adăpostind de cînd lumea lupta pentru existență a sălbăticiunilor și a plantelor.

Copilul iuți pasul și, curînd, se pomeni în fața unei prăpastii suspendată ca un pod peste albia unui rîu. Priveliștea acestui obstacol îl înfioră. Era lac de sudoare și tremura de frică. Simți că i se înmoaie picioarele. Se rezemă de copac, desfăcu încet legătura care-i pătrunsese în carne și-l așeză pe Kunwar cît putu mai ușor pe iarbă. Bolnavul scînci.

— Cum să te ajut? îl întrebă Sher Sing plîngînd.

Kunwar însă delira. Deodată, Sher Sing simți că nu se mai poate mișca. Din rănile pe care i le făcuse legătura îi curgea sînge. Se așeză atunci la rădăcina copacului, închise ochii și își adună toate puterile. După un timp, se ridică, își reluă povara și porni mai departe. Abia mai putea merge și, din cauza oboselii făcea popasuri tot mai dese. De fiecare dată i se părea că nu se va mai putea urni. Dar nu se lăsă pradă deznădejdii. Biciuindu-și voința, scurta tot mai mult drumul.

Era aproape de miezul nopții, cînd auzi din depărtare zgomotul pe care-l făceau valurile celui de al doilea fluviu. Înțelese îndată că apa venea învolburată de sus, dinspre izvor, dar numai cînd ajunse la mal își dădu seama de catastrofă. Din cauza ghețurilor care se topiseră, fluviul se umflase, apele înspumate goneau vijelios la vale, măturînd totul în cale. Podul fusese luat de valurile care se rostogoleau furioase, dînd, pe alocuri, afară din albie. Pe locul unde fuseseră picioarele solide de lemn, se căscau vîrtejuri ce clocoteau aidoma unor cazane sub presiune. Sher Sing privi rîul sălbăticit, lăsă iarăși povara la pămînt, făcu pumnii căuș și-i aduse bolnavului apă.

— Fratele meu! suspină micuțul în semn de mulțumire. Bău și se răcori.

Sher Sing smulse iarbă și împleti o frînghie. Iarba era atît de aspră că-i răni mîinile. Il legă strîns pe bolnav, îl așeză din nou în „Shari" pe care și-l înnodă zdravăn în jurul corpului. Sări curajos în apă, chiar în apropierea locului unde fusese podul, cu gîndul să-și găsească un punct de sprijin. Curentul însă îl tîrî, purtîndu-l de colo, în direcția viltorilor. La început părea înțepenit. Reuși totuși să ocolească pericolul. Incercă încă o dată să se agațe de resturile podului acoperite de valuri, însă nimeri în sfărîmăturile de lemn de bambus, atît de ascuțite că ar fi putut străpunge și un om. Tot felul de obiecte aduse de vîrtej îl izbeau, corpul îi era o rană vie. Abia mai respira și era dat la fund de valurile care-l purtau ca pe o coajă de nucă. Nu-și mai dădea seama dacă bolnavul trăia, dar singura grijă îi era să-l țină deasupra apei. Luptînd desperat cu șuvoiul, ocolind viltorile, ferindu-se de trunchiurile de copaci ce pluteau pe valuri, înota centimetru cu centimetru. Zgomotul torentului îl asurzise, stropii de spumă îl orbiseră, apa rece îi înghețase mădularele. Inainta însă. Aici se afunda, aici reușea să se mențină la suprafață, luptînd pe viață și pe moarte cu elementele dezlănțuite ale naturii. Nu-și amintea după cîte eforturi chinuitoare își dădu seama că curentul își pierduse parcă tăria. Incă o sforțare și băiatul puse piciorul pe mal. După asta, Sher Sing nu știu ce s-a mai întîmplat. Simțise doar că-i este cînd foarte cald, cînd îngrozitor de frig. Era atît de epuizat, că nu-și putea nici măcar răsuci „Dhali"-ul — pantalonașii de pînză care i se lipiseră de corp. Picioarele îl dureau, nasul îi era înfundat cu apă, mergea împleticindu-se, dar stătea drept și asta era principalul. Genunchii îi tremurau, dar îl țineau încă. In realitate, se tîra. Știa însă că ajunsese la liman. Scăpase de furia fluviului, era în siguranță. In depărtare, ca un ecou din altă lume, auzi lătrînd un cîine, trădînd vecinătatea satului. Și, deodată, nici el nu-și dădu seama cum, se văzu înconjurat de oameni. Pe urmă carul cu boi și, după aceea, căruța...

— De unde vii, băiete?

— Din Laldwani!

— Și zici că tu singur l-ai dus în spate? Că ai trecut apa înspumată?

Intrebările nu mai conteneau, oamenii clătinau capetele a mirare.

Au ajuns la spital. Sher Sing era înspăimîntat și nu cutezase să intre. Kunwar fu internat. Sher Sing rămase în oraș, în așteptare. Deoarece nu avea bani și trebuia să trăiască, căra cărbuni la depoul gării. Muncea plîngînd și abia cîștiga cîțiva gologani pe zi. Cu ei își cumpăra orez, pe care-l fierbea pe o pirostrie improvizată din trei bolovani. De dormit, dormea într-un colț al pieții, laolaltă cu rubedeniile celorlalți bolnavi. Pînă acum muncise pe rupte și nu avusese vreme să se intereseze de fratele său. Intr-o zi însă fu chemat. Chiar doctorul în persoană apăru pe balcon și strigă:

— Este aici un anume Sher Sing Bahadur?

— Tata nu este aci! răspunse copilul și sări pe balcon rușinat că tremura și lacrimile-i șiroiau pe obrazul murdar de cărbune. Eu sînt însă Sher Sing, fratele lui Kunwar!

— Tu ești băiatul care l-a adus pe micul Kunwar din Laldwani?

— Da!

La auzul acestui răspuns, pe fața mare și bună a doctorului apăru un zîmbet.

— Sher Sing, îi spuse el cu glas tare, fratele tău a fost salvat. El va trăi! Hai, vino să-l vezi.

Traducere de M. ROȘU

Anecdote despre oameni celebri

Muzicant pînă în clipa morții

Celebrul compozitor italian Rossini, autorul operei „Bărbierul din Sevilla", era necruțător cu toți cei care cîntau fals. Se povestește că, pe patul morții, în timp ce preotul care venise să-i dea ultima împărtășanie psalmodia versetele biblice, muribundul a avut puterea să deschidă ochii și să-i spună:

— Incetează, părinte, pentru numele lui dumnezeu, încetează! Cînți atît de fals!

Riposta lui Paganini

Marele violonist Paganini a fost invitat să ia masa la un fabricant îmbogățit în timpul războaielor napoleoniene din acel timp.

După ce-i adresă invitația, bogătașul adaugă ca din întîmplare:

— Sper, maestre, că nu veți uita să aduceți și vioara.

— Nu cred! Știți, vioara mea nu știe să bea șampanie, răspunse genialul muzician.

Savantul distrat

Cunoscutul fizician Ampère era renumit nu numai pentru invențiile sale, ci și pentru că era distrat.

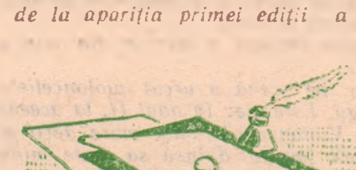
Intr-o zi, plecînd de acasă, a scris pe ușă cu creta: „Domnul Ampère nu este acasă și vă roagă să veniți diseară".

Peste o oră s-a întors, dar, văzînd înștiințarea de pe ușă, a plecat din nou, pentru a reveni seara.

Laconismul lui Hugo

Victor Hugo era renumit pentru laconismul său. Astfel, în primele zile de la apariția primei ediții a romanului „Mizerabilii", neavînd nici o veste despre mersul vînzării cărții, se hotărî să scrie editorului. Obișnuit să economisească cuvintele, el puse în plic o foaie de hîrtie pe care scrise numai semnul „?".

Editorul, care cunoștea obiceiul scriitorului, înțelese că aceasta insemna: „Ce veste?" De aceea luă și el o foaie de hîrtie și lăsînd-o albă, o puse în plic. Asta insemna: „Nimic!"

Caragiale și Teleor

Se știe că I. L. Caragiale a editat o vreme ziarul umoristic „Moftul romîn", la care colabora și prietenul său, scriitorul D. Teleor. Intr-o zi, aducînd un manuscris, Teleor îl întîlni pe Caragiale tocmai cînd acesta părăsea redacția. Ca să discute, intrară într-un restaurant din apropiere, unde de altfel obișnuiau să ia și masa.

Ospătarul sosi îndată și, cum Caragiale nu avea bani, scriitorul îi făcu un semn de înțelegere cu ochiul și comandă în versuri:

Ia mai adă un ulcior,
că plătește Teleor.

Acesta, pricepînd gluma, răspunse prompt:

Teleor n-are parale;
Azi plătește... Caragiale.

Istoria literaturii nu a lămurit pînă astăzi cine a plătit pînă la urmă consumația...

ARCAȘUL NEGRU

POVESTIRE DE A. WEISS — DESENE DE Z. IULIAN

Rezumatul capitolului precedent

O bătălie grozavă se încinse în pădure. Oastea baronului înconjură locul unde bănuia că se află tabăra iobagilor și dădu foc pădurii. Dar iobagii, preveniți de semnalul lui György, evacuaseră de mult tabăra. Prefăcîndu-se copleșiți, iobagii atrag întreaga oaste într-o cursă, pe margînea mlaștinei. Kárdosi își dă seama că totul e pierdut și încearcă să fugă pe podețul de peste mlaștină. In urmărirea lui pornește Darie.

Intre timp, Gkörgy, care îl urmărise pe baron pas cu pas, văzînd că iobagii fug, se înarmează cu « lance găsită pe locul bătăliei și încearcă să iasă înaintea baronului pe podeț. In pădure întîlnește și pe Zenobie, trădătorul. Acesta, neștiind că György este de fapt dușmanul baronului, îl însoțește, fără să-și dea seama că astfel va cădea drept în mîinile iobagilor.

ȘTIRI • INFORMAȚII • REPORTAJE

ȘTIRI • INFORMAȚII • REPORTAJE

Omul a creat o sumedenie de mașini și aparate. In toate domeniile muncii participă mașinile. Ele sapă pămîntul, topesc metalele, produc energie electrică, cos hainele, pregătesc mîncare, tipăresc cărțile. Mașinile au invins distanța și timpul, au pătruns adînc în pămînt și s-au înălțat deasupra norilor.

Acum au fost create mașini care ajută pe om nu numai în munca fizică, dar și în munca intelectuală. Mașinile efectuează calcule complicate, analizează structura cristalelor, conduc strunguri și chiar uzine întregi.

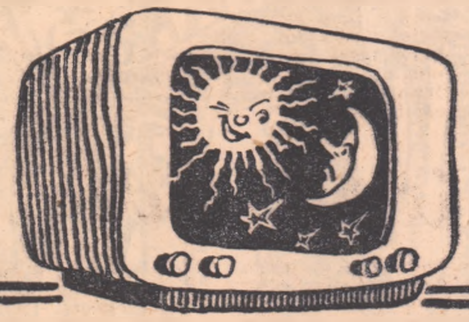
Oamenii de știință sovietici au construit mașini electronice de calcul care efectuează 500.000 de operații de înmulțire pe secundă, iar la adunare, ating o viteză de 2.000.000 de operații într-o secundă.

Oamenii de știință și inginerii sovietici au creat așa-numitele mașini matematice de specialitate. O astfel de mașină minunată conduce singură mișcările unui instrument, îl mută dacă e nevoie. Ea reglează viteza strungului, semnalizează defectele. Două strunguri conduse de astfel de mașini pot să producă tot atîtea piese cîte ar produce un atelier cu zece strunguri conduse de om.

Mașini electronice care ușurează munca oamenilor sovietici încep să fie folosite și în transport. Acum se experimentează o mașină care conduce trenul. Această mașină electronică ține seama de mersul trenurilor pe traseu, de starea drumului, de greutatea trenului, de viteza lui. Mașina electronică conduce trenul prin ploaie și ceață. In timpul nopții un aparat special emană un snop de raze infraroșii. Reflecția acestor raze este receptată pe o peliculă de televiziune. Un astfel de aparat luminează drumul și mașina „vede" pe o distanță mare.

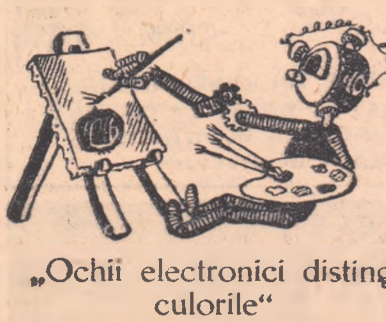
Pe căile ferate sovietice se introduce centralizarea automată a macazelor.

Mașinile electronice vor fi folosite în orașele mari pentru reglementarea circulației pe străzi.

Cerul înstelat la televizor

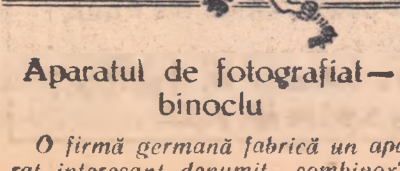
La München a fost construită de curînd o instalație specială pentru vizionarea la televizor în timpul nopții a fenomenelor de pe cer. Cu ajutorul acestei instalații seara se pot organiza emisiuni cu teme legate de astronomie. Instalația este compusă dintr-un telescop special — cu o capacitate de mărire de 1.000 ori — pus în legătură cu instalația de televiziune.

„Ochii electronici disting culorile"

Intr-una din întreprinderile din California se triază zilnic pînă la un milion de lămîi. Această muncă uriașă o fac numai 6 mașini. „Ochii" lor electronici disting cinci nuanțe ale culorii lămîii: de la verde închis pînă la galben deschis!

Astfel de mașini au fost construite pentru trierea fasolei, a mazărei, a semințelor de floarea soarelui, de cafea, a nucilor și a multor altora.

Aparatul de fotografiat — binoclu

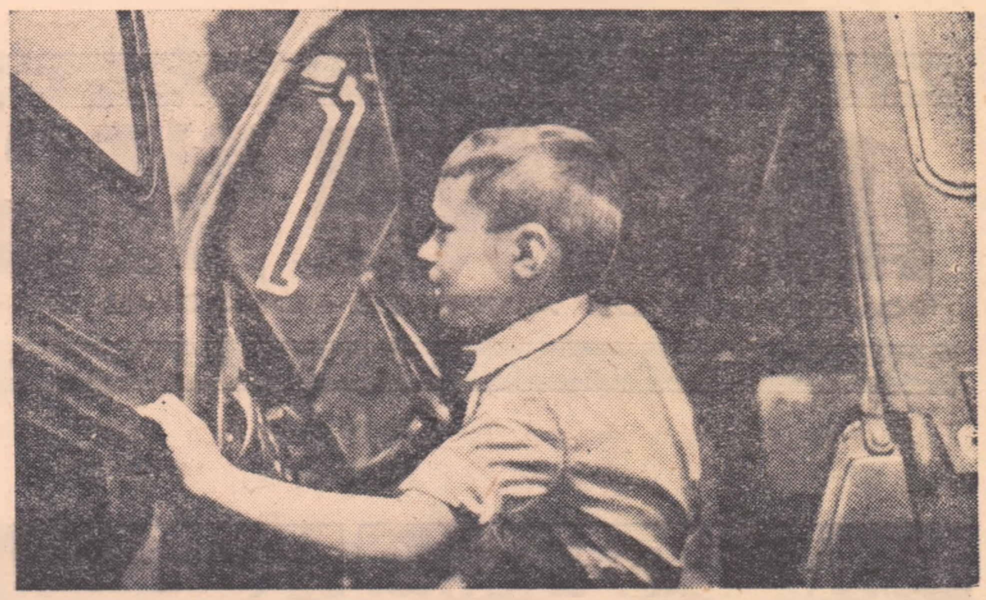
O firmă germană fabrică un aparat interesant denumit „combinox". Este vorba de o combinație între binoclu și aparat de fotografiat. O dată cu reglarea binoclului, se reglează și obiectivul aparatului de fotografiat.

Cu ajutorul acestui aparat pot fi filmate aspecte de pe stadioane, velodroame etc.

Nylonul, care pînă acum era folosit în special pentru fabricarea de țesături și tricotaje, a început să ia locul metalului.

Unele uzine din Danemarca au început să fabrice din nylon elice pentru vapoare. Ele nu ruginesc, nu se sparg, nu au nevoie de vopsea și nici să fie curățate. Deocamdată, astfel de elice se fabrică pentru vase de tonaj mijlociu, în curînd însă, ele vor fi folosite la construcția uriașelor nave transoceanice.

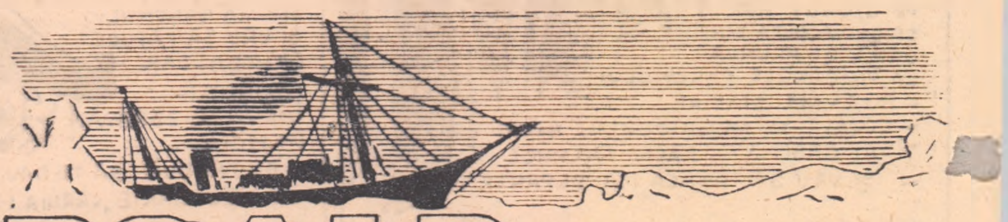

Numai din pricina pedalelor...

Dacă sînteți înclinați să credeți că fotografia de mai sus e o glumă, aflați atunci că v-ați înșelat. Arpozan Ion, din Călărași, e șofer sadea! E adevărat că nu prea ajunge la pedale. In schimb, cunoaște foarte bine piesele mașinii și e chiar în stare s-o pornească. De unde pînă unde a ajuns Ionel să știe a umbla la mașină e ușor de înțeles, dacă ne gîndim că tatăl său e șofer de 35 de ani.

Deocamdată Ionel are numai 7 ani. Peste alți cîțiva ani s-ar putea să-l admirăm gonind la volanul unei mașini. Asta pentru că atunci va ajunge, fără îndoială, la pedale! De fapt, acesta este singurul lucru care-i lipsește ca și în momentul de față să fie un bun șofer!

OAMENI ȘI FAPTE

ROALD AMUNDSEN

Copilăria lui? Nu mai bogată în ciudățenii și întîmplări ca orice altă copilărie. Străjuită doar de luminile și tremurarea unui vis urzit cu încăpățînare și cu pătimașă dragoste, mai mult în taină: visul depărtărilor. Frații mai mari ai lui Roald părăseau unul cîte unul cuibul părintesc, chemați de vraja pînzelor și a valurilor. Dar el năzuia mai mult decît să ajungă un simplu navigator. Dorea să descopere ținuturi noi, să străbată căi misterioase și grele în inima deșertului de gheață. Nordul, minunatul și sălbaticul nord, îl atrăgea ca un magnet. Expediția lui Fridjof Nansen, exploratorul care străbătuse ghețurile Mării polare pe corabia „Fram", îi turnară în suflet mai multe speranțe, mai multă îndîrjire. Dar Amundsen era încă un copil, firav și tăcut. Mama lui, văduvă, din toți copiii îl mai avea lîngă ea doar pe Roald și, voind să-l ferească de farmecul mării, îi sortise cariera de medic. Insă lui Roald nimic nu-i putea nărui visul. Iși iubea mult mama. Hotărăște dar s-o cruțe, să nu-i destăinuie deocamdată nimic și să urmeze supus studiile medicale. Dar în același timp se pregătea pentru marele zbor... Iși călea trupul dormind în frig și practicînd cele mai grele sporturi. Citea cu nesaț cărți de navigație, de călătorii, de știință.

In 1893, bătrîna sa mamă se stinge din viață. După ce o veghease credincios, pînă la sfîrșit, Roald socotește că a sosit ceasul îndrăznelii.

...Era o zi cețoasă din 1894, cînd matelotul Roald Amundsen, îmbarcat pe corabia „Magdalena", părăsea fiordurile Norvegiei, patria sa dragă, îndreptîndu-se spre insula Spitzberg, la vînătoare de foce.

★

Da, așa a fost ucenicia lui Amundsen. O ucenicie aspră, grea, pe care singur și-a impus-o. A spălat puntea corăbiei, a vînat foce, a fost bucătar de vas și fiecare din cunoștințele căpătate i-au fost de un mare folos în expedițiile sale viitoare. După trei ani, matelotul Amundsen își dă examenul de timonier (cîrmaci) și face primul său pas spre țel: este primit în echipajul vasului „Belgica" (pe care se afla și savantul romîn Racoviță) și care pornea într-o expediție științifică spre Polul Sud. Polul n-a fost atins atunci. Dar iarna cumplită petrecută în ghețurile Antarcticei a fost pentru Amundsen o încercare a forțelor, un îndemn spre noi călătorii.

Cîțiva ani mai tîrziu, cu prețul unor neînchipuite greutăți, fiindcă nu avea fondurile necesare, Amundsen întreprinde prima expediție pe cont propriu, pe corabia „Joa". Jertfe, uragane, ciocniri cu munții de gheață, piedici de tot soiul presară drumul expediției. Dar Amundsen izbutește. Corabia sa a fost prima care a trecut din Oceanul Atlantic în Oceanul Pacific, prin ghețurile de la Nordul Americii. Faptul acesta îl consacră definitiv ca explorator, aducîndu-i gloria. Statul îi pune la dispoziție o sumă de bani pentru o nouă expediție, care de data aceasta avea drept scop descoperirea Polului Nord. In toamna lui 1909 totul era gata de plecare, cînd Amundsen află cu amărăciune că un altul, amiralul Peary, a atins Polul Nord înaintea lui. Faptul acesta nu-l descumpănește însă. Schimbă în grabă ținta: Polul Sud!

...Corabia lui Amundsen acostează la țărmul de gheață al Antarcticei o dată cu vasul exploratorului englez Scott, care avea același țel. Cele două expediții pleacă spre Pol pe drumuri diferite. Pustiul de gheață nu-l cruță pe Scott, a cărui expediție era mai slab pregătită și care piere pînă la ultimul om. Amundsen însă, cu voința-i de oțel, cu chibzuința sa, ajunge la Pol, înfige acolo drapelul norvegian și se întoarce la corabie. Atît el cît și tovarășii săi erau desfigurați de ger, istoviți de foame, acoperiți de răni. Dar învinseseră...

Deși bolnav grav de inimă și cu un umăr deplasat, Amundsen a mai colindat mulți ani ghețurile polare, cu un eroism fără seamăn. Sfîrșitul lui a fost tot acela al unui erou: l-au îmbrățișat valurile oceanului, în timp ce voia să-și salveze un tovarăș de explorări.

VAL MAGURA

Privindu-l pe baiețașul acesta care se străduia să arunce mingea la coș, Eva își aduse aminte de primii săi pași in sport.

...Era pionieră pe atunci, și cam de aceeași statură cu Pișta Görbe — băiatul căruia ii urmărea acum antrenamentele. Nimeni nu credea pe atunci că ea va deveni o adevărată baschetbalistă. Insă antrenamentele, dirzenia, sfaturile antrenorilor și jucătorilor cu mai multă experiență au ajutat-o să devină in scurt timp cea mai bună jucătoare a colectivului și căpitan al echipei „Voința" din Tg. Mureș..

Poate că aceste amintiri care ii reveneau deseori în minte au determinat-o să se apropie atît de mult de Pișta. De multe ori, după antrenament, Eva rămînea pe teren și-i dădea lecții. Cînd acesta greșea ea îl ajuta să se corecteze.

— Nu mai intra sub panou, că e foarte greu să înscrii de acolo... Caută-ți un alt unghi de aruncare!

Atent, Pișta asculta sfatul antrenoarei și pînă nu executa corect aruncarea, nu se lăsa.

La un moment dat insă, Eva observă că Pișta ține mingea in mînă, fără să o bată de pămînt, mai mult decît prevede regulamentul. Ce și-a mai bătut capul cu el!

Pînă la urmă, a găsit soluția. Pișta să fie scorer.

Adică, la meciurile ce se joacă, el să stea în turnul din colțul terenului și să afișeze rezultatele. In felul acesta, putea să observe destul de bine mișcările pe care le făceau jucătorii și cîte ceva din regulament. In definitiv, baschetul se învață și privind.

Pista, desigur, n-a avut nimic de obiectat. Urmărea desfășurarea meciurilor, admira fentele jucătorilor precum și pătrunderile acestora.

După fiecare meci, se transforma din scorer în jucător. Punea în practică — cum s-ar spune — ceea ce văzuse pe teren. A învățat să nu mai țină mingea și s-o arunce la coș din orice poziție...

L-am văzut pe Pișta cu puțin timp în urmă la meciul dintre echipele feminine ale orașelor Tg. Mureș—Cluj. Era în turnul din colțul terenului in care stă scorerul. Urmărea cu emoție desfășurarea meciului, iar cind vreo jucătoare de la „Voința" marca cite un „coș", Pișta afișa la iuțeală rezultatul. Era bucuros.

A avut insă și clipe mai „grele", atunci cînd clujencele luaseră conducerea.

Insă calmul cu care-și conducea Eva echipa îl liniști. Nu striga la coechipiere — ca el, Pișta — și nu lua nici toate acțiunile pe „cont propriu", ci pasa mingea cu iuțeală la jucătoarea aflată în poziție bună de aruncare. Și lucrul acesta i-a plăcut.

Pînă la urmă, victoria a fost tot de partea echipei al cărei căpitan era antrenoarea lui.

La sfîrșitul meciului, Pișta a fost primul care a felicitat-o pe Eva...

D. EMIL

DIN BUCUREȘTI LA MOSCOVA

In acest facsimil puteți vedea fotografia celor trei suluri cuprinzînd mesajul Ștafetei „Scînteii pionierului", care, în cinstea Festivalului de la Moscova a străbătut țara noastră. Fotografia și textul a cărui traducere o dăm mai jos, a apărut în „Pionierskaia Pravda" în zilele Festivalului cînd ștafeta a ajuns la Moscova.

„In zilele Festivalului a fost adusă la Moscova și transmisă redacției „Pionierskaia Pravda" Ștafeta „Scînteii pionierului", organizată de gazeta „Scînteia pionierului" în cinstea celui de al VI-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților.

Iată rezultatul acestei ștafete: de la 1 iunie, ștafeta a parcurs 41 de orașe și 272 de sate. In timp ce ștafeta trecea prin orașele și satele Romîniei, copiii au strîns 400.000 kg. fier vechi, 125.000 sticle goale, au sădit 240.000 pomi, au curățat 2000 hectare de pășune. Despre toate acestea pionierii romîni au povestit în rapoartele lor, scrise pe niște suluri speciale. In fotografie vedeți aceste suluri".

Pete în soare

Se spune în popor că oamenii care nu au ce face „caută pete-n soare". Adevărul e însă că cel mai mult caută aceste pete... savanții, care le studiază cu foarte multă atenție...

Cu multă vreme înaintea noastră, chinezii observau uneori pe soare niște puncte negre. In anul 1610, savantul italian Galileo Galilei a descoperit, cu luneta, petele solare.

După ultimele ipoteze, petele solare sînt un fel de vîrtejuri de gaze, ceva mai reci decît suprafața Soarelui (care are 6.000°C), avînd cam 4.750°C. Din această cauză, ele par negre.

In urma numeroaselor cercetări, s-a arătat că la fiecare 11-13 ani, petele sînt mai numeroase și mai mari. Acest lucru se numește *ciclul activității solare* (bineînțeles, pentru pete). Ultimul maxim de activitate a avut loc în 1947, iar după minimul din 1954, se așteaptă un maxim în 1958.

Petele solare au o influență directă asupra planetei noastre. Unii paraziți radiofonici, aurorele polare sau furtunile magnetice (deviații neregulate ale acelor magnetice) sînt rezultate ale particulelor electrizate care pleacă de la petele solare.

In cadrul Anului Geofizic Internațional, Soarele este observat aproape încontinuu, iar observarea petelor constituie una dintre cele mai importante sarcini ale observatoarelor astronomice.

In ultima vreme, activitatea Soarelui a fost deosebit de intensă. Dăm aici aspectul Soarelui, un desen făcut după o fotografie de noi, la Observatorul Astronomic Popular din Bucu-

rești, la data de 22 iunie 1957. Grupul cel mai mare de pete, vizibil în acea zi, măsura cca 260.000 km. lungime, fiind perfect vizibil cu ochiul liber.

Dacă vreți să vedeți petele Soarelui, nu uitați că, indiferent dacă priviți Soarele cu ochiul liber sau cu vreun instrument, trebuie *neapărat să priviți printr-o sticlă de culoare închisă*: un filtru de sudură sau o sticlă afumată. Altfel, vă distrugeți ochiul, iremediabil!

MATEI ALECSESCU
Directorul Observatorului Astronomic Popular din București

Două săptămîni în Polonia

Acum cîteva zile, la sosirea expresului 22, cu care s-au întors în țară copiii din regiunea București, care au colindat timp de două săptămîni cele mai pitorești locuri din Polonia, mă aflam în Gara de Nord. Stăteam deoparte și priveam emoționat clipa revederii cu cei dragi. Intrebări peste întrebări: „Ei, cum a fost? Ați călătorit bine? Știi că am primit vederea din Poznan?"

Voind să aflu și eu cîteva impresii din călătorie, m-am apropiat de copii și i-am întrebat ce le-a plăcut mai mult în Polonia.

— Ne-a plăcut totul, mi-a răspuns Maria Videanu, îndeosebi prietenia cu care am fost întîmpinați de copiii polonezi la Poznan. Chiar din prima zi ne-am împrietenit așa de bine, încît și unora, și altora ni se părea că ne cunoaștem de cînd lumea. Niciodată n-am s-o uit pe Ula, pe Gabrișa sau pe Hanca. Sînt niște fete foarte vesele și vorbărețe. Tot timpul am vorbit în rusește. Ne-am înțeles de minune...

— La Varșovia, a continuat Virginica Niculescu, ne-am întîlnit cu un grup de pionieri sovietici. La un prînz am cunoscut-o pe Natașa. Ne-am luat una alteia adresa și ne-am promis să ne scriem. Mi-a părut rău că nu ne-am putut plimba împreună prin Varșovia, dar ei plecau în aceeași zi la Gdansk.

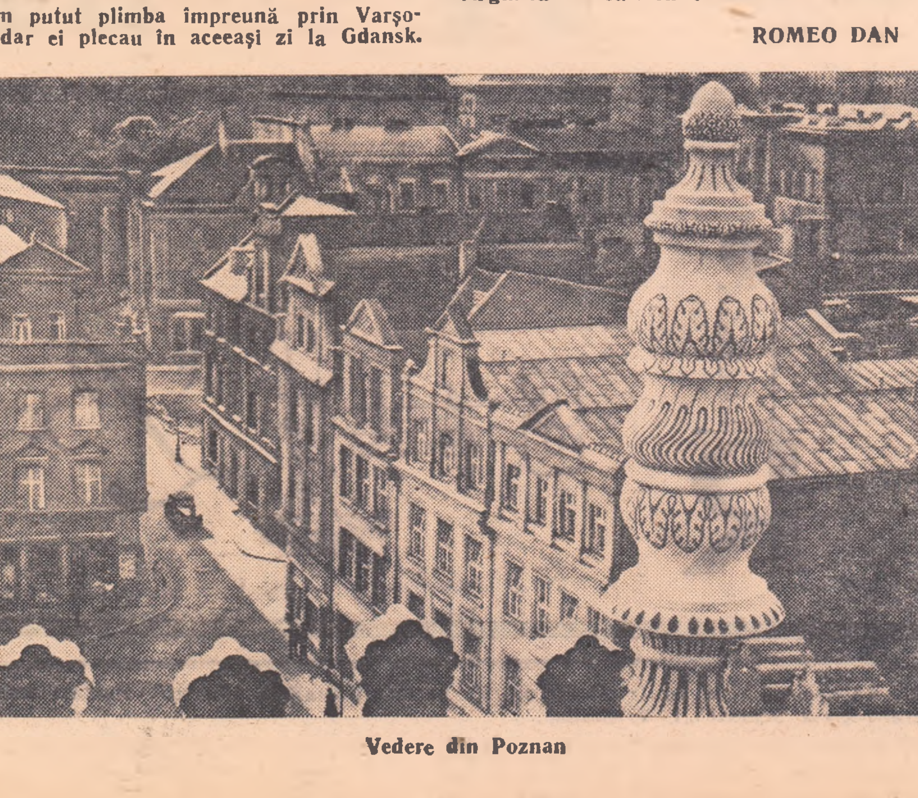
Știți ce frumos e Palatul Culturii din Varșovia? Nici nu vă puteți închipui. Toată Varșovia e un imens șantier. La tot pasul, în dreapta și în stînga noastră, se ridicau blocuri, unele mai frumoase și mai impunătoare decît altele.

— Pe mine, a spus Tuți Dumitrescu, m-a impresionat mai mult orga din Oliwa. Niciodată n-am văzut o orgă atît de frumoasă. Are 6.300 tuburi... Insoțitorul nostru ne-a spus că e una din cele mai mari și mai frumoase orgi din lume!

Lili Stănescu mi-a vorbit despre istoria portului Gdansk, despre clădirile sale vechi, construite în cele mai felurite stiluri. După cum spune ea, orașul Gdansk datează încă de prin anul 1.000. Mi-a povestit apoi despre descoperirile unor urme de prin sec. al VI-lea î.e.n., în săpăturile arheologice ce se fac la Biskupin.

Inainte de a mă despărți de ei, Lili mi-a dăruit o vedere din Inowroclaw, un orășelstațiune balneară așezat pe o salină, iar Virginica Niculescu o vedere din Poznan.

ROMEO DAN

Vedere din Poznan

O scrisoare din

Nalanda Haltota, Organizația de copii din Ceylon, vă trimite vești despre succesul de care se bucură Expoziția romînească de desene pentru copii trimisă lor de Institutul romîn pentru relațiile culturale cu străinătatea. Cine a executat aceste desene? Elevi și pionieri din diferite părți ale patriei noastre.

Vă veți bucura desigur aflînd că „Studiul" executat de Balina Ion, în vîrstă de 11 ani, din Botoșani, desenele făcute de Ilincan Rodica, în vîrstă de 12 ani, din Tg. Mureș și Chiriță Otilia de aceeași vîrstă, din Botoșani, de Chiriță Costică, în vîrstă de 13 ani, din Galați, aquarela lui Ciuraru Adrian, în vîrstă de 14 ani, din Botoșani și „Personajul" lui Sucevescu Constantin, în vîrstă de 15 ani, din Alba Iulia, au primit din partea Comitetului de Artă al Organizației de copii Nalanda Haltota din Ceylon certificate de merit pentru cele mai bune desene.

Vă veți bucura de asemenea aflînd că desenele arătate mai sus nu au fost singurele desene apreciate. Același comitet, ținînd seama și de aprecierile publicului, consideră că desenele executate de Guțu Emilia, de Călimănescu Dac, în vîrstă de 13 ani, din Tecuci, peisajul executat de Simionescu Mariana, în vîrstă de 13 ani din Suceava și desenul geometric executat de Dragomir Ștefan, în vîrstă de 14 ani, din București, merită mențiuni de onoare.

Organizația de copii Nalanda Haltota din Ceylon ne face cunoscut de asemenea că Expoziția romînă de desene executate de copii s-a bucurat de mult succes nu numai în rîndul copiilor, ci și în rîndul vîrstnicilor. Dar să vedem mai bine ce spune scrisoarea:

„A fost o onoare pentru organizația noastră de a expune pentru prima dată în Ceylon lucruri de artă romînească... Vă putem spune că Romînia a fost popularizată prin organizația noastră în rîndul miilor de persoane care au vizitat expoziția... Am expus de asemenea toate timbrele pe care le-am strîns de pe scrisorile și pachetele Dvs. Timbrele au plăcut mult copiilor noștri.. Expoziția a fost vizitată de mii de copii. Printre vizitatori se aflau și artiști de seamă din Ceylon, care au admirat mult lucrările copiilor romîni. Ei au făcut aprecieri elogioase cu privire la nivelul înalt al desenului geometric și tehnic... Vă rugăm să transmiteți sincerele noastre mulțumiri și felicitări copiilor care au contribuit, prin prețiosul lor aport, la succesul acestei expoziții... Trăiască în veci pacea între popoare. Să se dezvolte și să se întărească prietenia între noi și să fie asigurată viața copiilor noștri".

A. OPREA

ȘTIRI • INFORMAȚII • REPORTAJE

ȘTIRI • INFORMAȚII • REPORTAJE

ÎN LUPTĂ CU ÎNĂLŢIMILE MUNTELUI

de EMILIAN CRISTEA
Maestru al sportului, antrenor al echipei de alpinism a C.C.A.

De trei zile am montat cortul în uriaşele Circuri de sub peretele Văii Albe.

Încercările noastre de a ataca peretele pe un traseu nou au fost respinse cu străşnicie de acest gigant geologic, înalt de peste 500 m., care în fiecare zi provoacă adevărate bombardamente de pietre.

După două tatonări fără rezultat, iată-ne dezamăgiţi după cea de a treia tentativă, care s-a soldat cu un accident, din fericire fără urmări prea grave: prietenul meu Radu fusese lovit direct în umăr de o lespede: asta l-a făcut indisponibil pentru multă vreme.

Acuma am rămas la bivuac numai eu cu Aurel şi privim peretele a cărui îndărătnicie ne îndîrjeşte. Vrem cu orice chip să-l învingem şi ştim că acest lucru nu va fi prea uşor. Soluţia ce pare mai convenabilă este un atac rapid, înainte de răsăritul soarelui, atunci cînd pietrele sînt fixate de îngheţ, iar căderea lor este mai puţin probabilă.

Odată stabilit planul de bătaie, am căutat să ne punem toate materialele la punct, hotărîţi să lichidăm această dispută, care pentru noi devenea supărătoare.

Tîrziu, seara, cînd luna apăruse cu discu-i uriaş de după Crestele Gîrbovei, noi ne terminaserăm preparativele. În faţa unui foc înfiripat din cîteva vreascuri ne frigeam ultima bucată de carne, pe care o conservasem în zăpada cuibărită în văgăuna de lîngă cort.

E miezul nopţii. În imensul Circ al Văii Albe este linişte, iar peretele pare atît de înalt, că şi dacă i-aş spune gigantic, ar fi prea palid cuvîntul. Uriaşul zid de piatră este inundat de lumina lunii şi pare un fluviu din care se revarsă unde de argint peste toate stîncile.

★

Razele soarelui încă nu se arătaseră şi noi depăşiserăm de mult zona de cădere a pietrelor.

Capul de coardă îl are Aurel, care astăzi se caţără uimitor de uşor. Rapiditatea cu care înaintează pe perete depăşeşte admiraţia. Comenzile lui scurte şi precise se aud în clarul dimineţii pînă în fundul văilor, unde ecoul se grăbeşte să le repete pînă departe. — „Trage alb!“ — „Slăbeşte negru!“ — „Stai aşa!“ — Şi frînghiile se întind şi se slăbesc după cum comandă.

Sîntem la baza unei surplombe uriaşe ce ne blochează înaintarea, iar deasupra ei un jgheab de piatră lasă să se vadă posibilitatea de a ajunge la o faţă spălată, peste care nu ştim cum vom trece.

Printr-o complicată manevră de corzi Aurel trece surplomba şi acum urc eu. Atac mai întîi o faţă, pe care mă caţăr şi, după ce scot două pitoane, trec către dreapta printr-un „grand-écart“ o porţiune extrem de dificilă. Drept deasupra capului, spînzură buza surplombei, spintecată chiar pe mijloc de un jgheab adînc. Îmi caut cu mîinile prize şi, printr-o ridicare bine calculată, reuşesc să prind cu piciorul o alveolă aflată chiar pe buza surplombei. Eram epuizat. M-am oprit să mă odihnesc; mai sus, Aurel, sprijinit cu picioarele în scăriţe de frînghie, sta cu capul lipit de perete şi, după poziţia lui, ghiceam că este extenuat.

Nu-mi revenisem încă din efort, cînd se produse catastrofa. Repeziciunea ei n-a putut fi prevăzută; mai corect, n-am putut observa apropierea ei, căci atenţia noastră era ocupată cu totul de dificultatea escaladei

Soarele dispăru deodată, toate culorile păliră. Norii grei, care pluteau sub noi de cîteva ore, se ridicară deodată cu o viteză de necrezut. Prin perdeaua de ceţuri am văzut ultima dată profilul tremurînd ca o flacără al Pintenului din Peretele Văii Albe. Apoi ceaţa ne cuprinse din ce în ce mai mult, ţesînd în jurul nostru o reţea deasă. Acesta fu ultimul nostru punct de reper. Era mult sub noi şi asta ne dovedea că, aproximativ 150 m. mai sus, urma să întîlnim Brîul larg al Costilei, de unde puteam considera escalada terminată.

După această ultimă licărire de lumină, ceaţa s-a îngroşat şi lumea întreagă s-a redus pentru noi la o faţă de stîncă gri, pe care timp de 30 de ore vom lupta, învingînd pericolele.

★

Începe să plouă, o ploaie torenţială, însoţită de trăsnete năprăsnice ce fac să se cutremure muntele.

Intensitatea aversei este atît de mare încît picăturile de apă par o pînză uniformă, ce cad pe faţa muntelui. Şuvoaie subţiri se preling pe perete, drenîndu-se toate în scocul ce se termină la baza surplombei, unde mă oprisem.

Primele pietre au şi început să cadă, iar torentul se îngroaşă văzînd cu ochii, lovindu-mă cu furie în abdomen. O privire spre prăpastia căscată sub picioare îmi e destul pentru a mă hotărî. Trebuie ieşit cu orice preţ din acest jgheab, acum plin cu apă şi care ameninţă să mă înece.

La dreapta mea se întinde o faţă friabilă, acoperită din loc în loc cu perniţe de iarbă şi care domină întreg peretele. O tentativă pentru a forţa trecerea în această direcţie rămîne fără nici un rezultat. Respins, mă îndrept atunci spre stînga, atacînd o placă de gresie pe care se formaseră deja mici şuvoaie de apă. Abia mă apropii şi-mi dau seama că acest pasaj e de netrecut.

· „S-a terminat. Sînt prins într-o capcană! Nici un ajutor nu-mi poate parveni. De altfel cum ar putea fi acest ajutor?“...

★

Dar în alpinism nu există situaţie fără ieşire.

Căutările mele de-a dreptul desperate mi-au permis să descopăr pe faţa cu stînca friabilă o posibilitate de a urca. De-a lungul unei muchii aproape invizibile, încep să mă caţăr liber, căutînd metodic prize în ciuda potopului de apă ce se revărsa peste munţi. Devenisem calm şi-mi spuneam că am tot timpul să apreciez dificultatea pasajului şi să nu risc o eventuală cădere.

Încercam să ghicesc din privire natura şi valoarea obstacolelor ce urmau. În fine am fost scos din acest impas. Glasul lui Aurel m-a refăcut.

Clasica întrebare: „Ce faci? Merge?“ a avut menirea să mă relaxeze total.

Cînd am ajuns la el, ne-am îmbrăţişat, apoi am mai aşteptat cîteva ore pînă s-a terminat potopul de ploaie şi grindină. Pentru prima dată după 14 ore, am putut să ne oprim unul lîngă altul, amîndoi epuizaţi.

Se înserase. La 15 m. mai sus de locul unde ne aflam am putut vedea o platformă, pe care intenţionam să înnoptăm. Faţa spălată ce ne conducea pînă la ea ne-a cerut o dificilă traversare „alla bavarese“, după care, urcînd vertical de-a lungul unei fisuri, am prins uşor platforma.

Cîteva pitoane bătute la repezeală — şi bivuacul este gata.

Proviziile noastre solide erau epuizate, iar cei cîţiva pesmeţi ce ne rămăseseră în sac erau acum o masă diformă de cocă.

Simţeam imperioasa nevoie de a ne reface forţele şi, proviziile fiind puţine, am hotărît să renunţ la „porţia mea de cocă“ în favoarea lui Aurel. Se impunea un sacrificiu şi cel care trebuia să-l facă eram eu. Cu toate împotrivirile prietenului meu, am reuşit să-l conving, şi astfel ne-am asigurat că unul din noi va porni mîine cu forţele refăcute. Am examinat apoi situaţia: peretele era ud — furtuna trecuse; numai mugetul ei se mai auzea în depărtări, iar cerul era luminat din cînd în cînd de fulgere; hainele ne erau ude şi platforma pentru care ne entuziasmasem era foarte neprimitoare.

Venirea nopţii ne-a scăpat de orice problemă şi, cu inima plină de speranţe, am ascultat multă vreme glasul apelor îndepărtate.

★

Acest prim bivuac a fost asemănător cu cele ce au urmat. Totuşi ne-a lăsat o amintire mai profundă decît oricare altul; amintire ţesută din fire atît de fine, încît mi-e frică să nu le rup încercînd să le despart.

★

Aşezaţi unul lîngă altul, cu picioarele în scăriţe de frînghie, cu corpul învelit în enormul nostru impermeabil, aşteptam în tăcere nu ştiu ce revelaţii misterioase care întîrziau.

Orele treceau încet, monotone, foarte lungi pentru noi care simţeam amorţeala mijlocului din cauza durităţii stîncii şi din cauza aerului rece care străbătea prin hainele noastre.

Aurel a adormit, şi văd cum îi alunecă corpul de pe platformă. Uneori sta aproape spînzurat în frînghiile ce şi le-a legat în fel şi chip. De la o vreme doarme cu capul în braţele mele şi-mi este teamă că ne vom prăbuşi, dacă adorm şi eu.

Stau de veghe toată noaptea, alungîndu-mi somnul cu preocupări mărunte şi poate hazlii. Aşa s-a întîmplat că dimineaţa l-am putut informa pe prietenul meu cu foarte multă precizie cîte becuri electrice ard noaptea pe străzile Buşteniului, la Azuga sau la Poiana Ţapului...

★

Tăcerea fantomatică a nopţii făcuse loc puternicelor şoapte primăvăratice ale vieţii care se trezea din amorţire.

Păsările cîntau, veveriţele făceau larmă prin pădure, iar văzduhul era dominat de zborul vulturilor semeţi ce făceau enorme viraje deasupra crestelor.

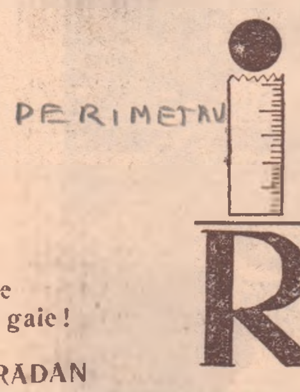
Totul se deştepta, se mişca, cînta...

Aurel se străduia să bată ultimele pitoane pentru a ieşi la creastă şi pe figura lui vedeam întipărită bucuria victoriei. Căci alpinismul este luptă cu înălţimile, luptă cu natura şi, mai ales, cu tine însuţi.

BIVERB LITERAL (2—12)

MONOVERB MATEMATIC (4—9)

BIVERB GEOGRAFIC (2—14)

ENIGMĂ

E în spic şi nu e-n grîu,
E-n pîrîu şi nu e-n rîu;
E în sapă şi-n porumb
Nu e-n aur, dar e-n plumb;
E-nceputul primăverii
Şi o au şi pionierii.
Dacă nu ar fi-n păstaie
Toţi ar spune... că e gaie!

LUCIAN RADAN

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA Bucureşti Piaţa „Scînteii“ tel 7 50 10; 7 01 00 Abonamentele se fac la oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii voluntari din şcoli.
Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin“.